

یادداشت
<p>میزی برای همه</p> <p>برنامه های سیاسی تلویزیون چگونه باشند تا بمانند؟</p> <p>برنامه‌های سیاسی، از گت‌وگومحور گرفته تا مستندهای گزارش‌ی، تحقیقی و برنامه‌های ترکیبی مختلف و... از اجزای جدایی‌ناپذیر جدول پخش هر شبکه عمومی محسوب می‌شوند، مرور برنامه‌های ماندگار سیاسی گاه با چند دهه عمر در شبکه‌های تلویزیونی بزرگ دنیا و معدود برنامه‌هایی در شبکه‌های رسانه‌ای، فارغ از بعضی سویه‌های غیرمنطقی بر فرهنگ ایرانی در برنامه‌های خارجی، نشان می‌دهد بیشتر این برنامه‌ها در چندعامل مشترکند؛ این برنامه‌ها به‌شدت براکارکرد متوقع برنامه‌های این چنینی یعنی «شفاف‌سازی» یا فشاری می‌کنند. برنامه‌سیاسی‌ای که این‌کارکرد را نداشته باشد صرفاً تربیونی برای برندنیدگ شخصی مسئولان سیاسی یا امیدواران به تصاحب کرسی‌های مسئولیتی باشد، عمری کوتاه دارد. برنامه‌سیاسی‌ای که پژوهشگر قوی و دقیقی در پشت‌صحنه فعالیتش نداشته باشد، مدام همان اخبار و اطلاعات جاری و هویدا را به بیانی دیگر بازگو کند، تماشایش برای مخاطب هیچ هيجانی ايجاد نکند و برده از هيچ کشف نشده و ناگفته‌ای برنندارد و چهره‌های تکراری و هميشگی را حلوحلوا کند، جایی در ذهن مخاطب نخواهد داشت. این برنامه‌ها حتی گاه در موضوع‌یابی نیز ضعیف عمل کرده و از همان ابتدا مخاطب‌سازی را ناامید می‌کنند. حال آن‌که برنامه موفق، برای شفاف‌سازی نقاط تار یک تصویر جامعه و جهان، خود را به جالش می‌کشد، منظره برگزار می‌کند، روزنامه‌نگاری تحقیقی را سرلوحه کارش قرار می‌دهد و فسادها، اهمال‌ها و زدوبندها را افشا می‌کند، به آدم‌هایی که حتی از رسانه‌ای شدن هويت شان در هراس‌اند، جرأت می‌دهد تا سخن بگویند، اصول روزنامه‌نگاری را در عين مراقبت از بایسته‌های امنیتی حفظ می‌کند و چیزی می‌گوید که وقتی بیننده از پای تلویزیون بلند می‌شود، احساس کند پرده‌ای از زروی نادانسته‌هایش کنار رفته‌است. شاید تصور شود نمایندگی کردن، مساوی دعوت‌از صاحبان دیدگاه‌های متضاد به برنامه‌های سیاسی است. این مقوله بخشی از اثرات عملی کارکرد یافته‌است. برنامه سیاسی موفق باید نماینده مردم و افکار عمومی باشد، نماینده آرا و اندیشه‌های مقابل و متفاوت باشد، نماینده مسئولان باشد، نماینده مطالبه‌گران در هر سطح و مقامی باشد و آن قدر در شیوه‌های بیان و انتشار مهارت داشته باشد که مخاطب در انتهای برنامه نتیجه رسوب‌کرده در ذهنش را ناشی از انتخاب و دریافته شخصی خودش بداند، برنامه سیاسی‌ای که با دیدگاه‌های موافق و مخالف در تماس نباشد، تعادل را در ابراز نظر افراد و جریان‌ها رعایت نکند، نقش مجری‌اش منفعل، بی‌بنیه و نمایشی باشد و عوامل محتوایی برنامه مهارت جهت‌دهی موضوع را نداشته باشند، هیچ توفیقی در ايجاد همگرایی میان مخاطبان با ذی نفعان اصلی که برنامه متعلق و مدافع راهبرد آنان است، نخواهد داشت. نمایندگی‌کردن منافاتی با جهت‌دهی ندارد. برنامه‌ای که سمت‌وسوی مشخص و معین ایدئولوژیک نداشته باشد، در دنیای رسانه معدوم است. منتها چنانچه حلقه نمایندگی‌کردن در این زنجیره غایب باشد، اعتماد مخاطب سلب می‌شود. حالا دیگر زمان برنامه‌های خشک و عصاقور تاده سیاسی سر آمده‌است. پدیدار بیرونی برنامه سیاسی باید چشم‌نواز باشد. برنامه باید فرمی متناسب با محتوایش برگزیند. مخاطب اگر با یک داستان مماس شود، راحت‌تر به محتوا پیوند می‌خورد. برای همین، تولید آیت‌های مستند گزارش‌ی اهمیت زیادی در ساختار این برنامه‌ها پیدا کرده، با مجریان سعی می‌کنند گاه و دامن‌بیزند؛ کاری که در برنامه‌های نقل‌تاریخ‌شاهي سیاسیون جواب می‌دهد. مخاطب حتی از دیدن بخش‌های خبری هم چنانچه فارغ از وجهه سرگرم‌کنندگی باشند، رومی‌گرداند. جذابیت هم در محتوا و هم فرم، ضامن نگاه‌داشتن مخاطب برنامه‌های سیاسی است.</p>

این تهیه‌کننده توضیح داد: ما در این برنامه تلاش داریم از زاویه‌ای متفاوت به زندگی شهدا بپردازیم تا این برنامه برای مخاطبان شنیدنی باشد و اطلاعات کاربردی را در اختیارشان بگذارد. حماسه‌کاوه با قلم و روایت جواد حسینی نصرا نویسنندگان حوزه دفاع مقدس ساعت ۵ و ۱۱ دقیقه از رادیو ایران پخش می‌شود.

تا به صورت میدانی و تحقیقاتی وارد عمل شوی. در این صورت زهر خشک بودن برنامه سیاسی گرفته می‌شود و همدات‌پنداری ایجاد می‌کند. این مدل در رسانه‌های بین‌المللی مورد استفاده قرار می‌گیرد. برای مثال یکی از برنامه‌های معروف در یکی از شبکه‌های خارجی است که معضلات اجتماعی در آمریکا را روایت می‌کند. بحث در استودیو مطرح می‌شود؛ گفت‌وگوها شکل می‌گیرد اما روایت‌سازی و شبه‌مستندی که ساخته می‌شود، در بیرون از استودیو اتفاق می‌افتد. اگر قالب‌های متنوع برنامه‌سازی استفاده می‌شود، ذات و هسته سخت را کمی قابل تحمل‌تر و مخاطبان را به سمت خود جلب می‌کند. احمدی هم در این باره می‌گوید: خوب است برنامه‌های سیاسی از قالب تلویزیون به تلویزیون یا سرگرمی پیوند نخورده‌است. اساس ایجاد این رسانه برای سرگرمی بوده‌است. الان هم بیشترین چیزی که مردم از آن توقع دارند، سرگرمی است. برنامه‌هایی که محتوای خشکی مثل سیاست به مخاطبان ارائه می‌کنند با این چالش مواجه هستند که چطور آن را جذاب کنند؟ باید با سرگرمی تلفیق شود. چالش اصلی در حوزه ایده‌پردازی و برنامه‌سازی است. آدم‌هایی در سازمان داشتیم که به این سمت حرکت کردند و موفقیت‌هایی هم به دست آوردند اما همچنان در این حوزه عقب هستیم. البته همه جا هم نمی‌شود این موضوعات سخت و خشک را با سرگرمی ترکیب کرد. مثلاً اخبار را نمی‌شود با سرگرمی تلفیق کرد ولی در حوزه برنامه‌سازی امکان دارد. مثلاً در برنامه «چاپ اول» یا مسابقه «در خداد» در شبکه افق سعی شد به این سو حرکت شود. رخداد یکسری مسائل اعتقادی و سیاسی را در قالب مسابقه به مخاطبان ارائه می‌کند. در مسابقه «محیا» هم مسائل معارفی با سرگرمی ممزوج شده‌است. پیشنهاد می‌این است برنامه‌سازان در طراحی ایده‌پردازی برنامه‌ها سعی کنند از معیارهایی استفاده کنند که برای مخاطبان جذاب باشد. ساده‌ترین شکل برنامه این است که دو نفر با همدیگر گفت‌وگو کنند اما این قالب هم اگر با هیجان توام باشد و به شکل مناظره روی آنتن برود، جذاب‌تر خواهد شد.

آن، آزادسازی جاده صائین دژ به تکاپ، آزادسازی محور استراتژیک پیرانشهر به سردشت و آزادسازی زندان «دوله‌تو» از جمله نبردهایی بود که محمود کاوه و هم‌زمانش اجرا کردند. در این برنامه مروری خواهد شد بر شرح زندگی، خصوصیات، حضور موثر سردار کاوه در سال‌های دفاع مقدس و همچنین خاطرات پدر و هم‌زمان شهید محمود کاوه.

جذابیت هم لازم است

از سیاست غالباً با عنوان موضوعی خشک نام برده می‌شود که گرچه در تمام ابعاد زندگی بشر نقش بازی می‌کند اما شنیدن از آن و تماشای برنامه‌هایی درباره آن، برای همه جذاب نیست. معمولاً ساختار برنامه‌های سیاسی در صداوسیما، گفت‌وگومحور و با تفسیر و تحلیل همراه است و به همین دلیل ممکن است به جز علاقه‌مندان و تحصیلکرده‌گان علوم سیاسی، همه راضی دنبال کردن آنها نباشند. از خانم‌لی‌زاده می‌پرسم چطور می‌شود بر گیرایی این دست برنامه‌ها افزود، آنها را از زیر سایه جدیت مضمون بیرون کشید تا ضمن ارائه محتوایی درخورو کارآمد، رنگ و لعابی بهتر نیز در قاب تصویر داشته باشند. این کارشناس بیان می‌کند: برنامه‌های سیاسی ذاتاً در همه جای دنیا چارچوب و فرمت مشخصی دارد. اغلب گفت‌وگومحور هستند و با بیان مسأله همراه‌اند؛ اما یکسری قالب‌ها را می‌شود اضافه کرد که به‌تلفیف فضا کمک کند. کارهایی از جنس پیگیری‌های خبری جزو این موارد هستند که باعث می‌شود برنامه ضمن کارایی بیشتر، مخاطبان زیادی هم داشته باشد. تبدیل سخت‌خبر به نرم‌خبر، استفاده از ژانر روزنامه‌نگاری تحقیقی (investigative journalism) و گزارش‌های میدانی، ابزارهای کارآمدی برای تنوع‌بخشی و ایجاد جذابیت در برنامه هستند. اصطلاحاً در برنامه‌سازی می‌گویند هر قدر بیشتر از استودیو بیرون برویم و هر چه روایت عمومی داشته باشیم، بهتر است. اگر می‌خواهی عملکرد فلان سازمان را نقد کنی، باید از گفت‌وگو فضای استودیو برای زمینه‌سازی استفاده کنی

خاطرات پدر و هم‌زمان سردار سرلشکر شهید محمود کاوه، جمعه یازدهم شهریور از رادیو ایران پخش می‌شود. کیاناز کاوه، تهیه‌کننده برنامه حماسه کاوه در این باره توضیح داد: سردار سرلشکر شهید محمود کاوه یکی از افرادی بود که فرماندهی و هدایت جنگ ایران و عراق را به عهده داشت.

وی ادامه داد: آزادسازی سد بوکان و جاده ۴۷ کیلومتری

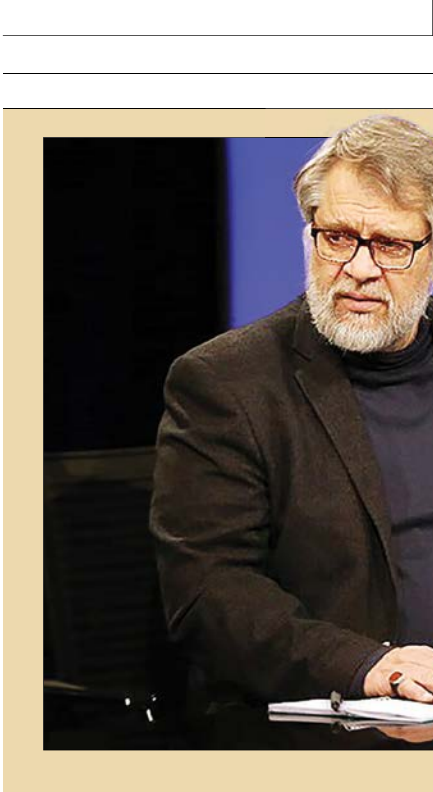
حماسه کاوه، روایت فرزند کردستان در رادیو ایران

رضا جوهرچی، مجری طرح برنامه عیار که تهیه‌کنندگی پایش در سال ۹۹، تهیه‌کنندگی برنامه ۵۷ با اجرای زنده‌یاد نادر طالب‌زاده و... بخشی از فعالیت‌های او در حوزه برنامه‌سازی تلویزیونی و رادیویی است در گفت‌وگو با جام‌جم در مورد چالش‌های این‌گونه برنامه‌ها بیان می‌کند: باید میان سازمان صداوسیما و نهادهایی که می‌توانند به سازمان فشار بیاورند یا دخالت کنند تفکیک قائل شد. میان معاونت صدا، معاونت سیما و معاونت سیاسی در سازمان هم باید این تفکیک را قائل بود. فشار نهادهای سیاسی معمول بر معاونت سیاسی است که گاهی باعث می‌شود نشود آن‌طور که باید به برخی موضوعات پرداخته شود. مثلاً ما در یکی از برنامه‌های خودمان مفصل به موضوع آب شهر کرد پرداختیم اما در فضای رسانه‌ای خارج از سازمان گاهی همه‌هایی علیه سازمان ایجاد می‌شود که به برخی موضوعات نمی‌پردازد. در صورتی که در صدا و همچنین سیما به این موضوعات هم‌راستا با نگاه مردم پرداخته شده‌است. برخی ممکن است فقط به معاونت سیاسی نگاه کنند البته از آن طریق هم به این موضوعات پرداخته شده‌است. من در تلویزیون و رادیو حضور داشتم و مدتی مدیر گروه فرهنگ و اندیشه رادیو جوان (از سال ۹۹ تا سال ۱۴۰۰) بودم. آنجا چند برنامه سیاسی مثل جوان شهر با اجرای محمد دلاوری، دادرسانه (پیگیری مطالبات مردمی و فساد)، هیأت ملت (ویژه انتخابات ۱۴۰۰)، آن سوی مه (سیاست بین‌الملل) و مجموعه طنز سیاسی دکتر آباد را روی آنتن فرستادیم. ما خیلی از خط قرمزهایی که در رسانه‌های دیگر در مورد صداوسیما مشهور است را نداشتیم. سازمان ممانعتی برای پرداختن به موضوعات نداشت. مثلاً ما مفصل به ماجرای سیلی زدن عباسستانی، نماینده مجلس و همچنین بودن یا نبودن فساد سیستماتیک در کشور پرداختیم.

تلویزیون مرجع اول رسانه‌ای مردم میزان اثرگذاری برنامه‌هایی که با محوریت سوره‌های سیاست داخلی یا خارجی تولید می‌شوند و روی آنتن می‌روند، موضوع دیگری است که درباره آن بحث می‌شود. برخی می‌گویند با وجود تمام چالش‌های پیش روی غالب برنامه‌های سیاسی و نقدهایی که گاه

سؤال بنیادین خود می‌رسیم این‌که اصولاً چرا باید برنامه‌های سیاسی بسازیم؟ رسانه‌به مسائل متناهِه توجه دارد و چنان‌که بیان شد سیاست هم از مشغولیات فکری مردم هر جامعه‌است بنابراین نیاز است برای اصلاح دیدگاه و ارائه نحوه پردازش درست، فعالیت رسانه‌ای صورت گیرد که بخش بزرگی از این وظیفه به‌عهده صداوسیما است. یکی از مزایای صداوسیما رایگان بودن است؛ همچنین رادیو را در هر شرایط و مکانی می‌توان شنید و در اغلب اماکن صفحه تلویزیون وجود دارد. مزیت دیگر آن‌که صداوسیما می‌تواند با قاطبه مردم در ارتباط باشد و بر اساس سلیقه و ذائقه مخاطبان، حقایق را بیان کند. صدا البته مردم با رسانه‌ت‌دیداری و شنیداری به خوبی ارتباط برقرار می‌کنند. مشروط بر این‌که برنامه‌های سیاسی قدرت درک و توان تمیز مخاطبان را بیفزاید و از ارائه سیل بی‌پایان اطلاعات پردازش‌نشده و افزودن بر حجم داده‌های انباشته در حافظه مردم احتراز کند. پردازش سیاسی که صداوسیما باید به آن توجه کند، روند تجزیه و ترکیب مسائل است تا مخاطب از ابتدا به درک درستی از رویدادها دست یابد.

یادنامه

<p>قابی نادر از سیاست</p> <p>نام زنده‌یاد حاج نادر طالب‌زاده با ساخت و اجرای برنامه‌هایی با منامین سیاسی به‌ویژه سیاست بین‌الملل گره خورده است. او که از منتقدان دائمی سیاست‌های آمریکا بود، ارد بهیشت امسال چشم از جهان فرو بست.</p> <p>او در سال‌های اخیر با اجرای برنامه‌هایی در این ژانر در شبکه افق سیما، مثل برنامه «عصر»، بیشتر با مخاطبان همراه بود.</p>	<p>قابی نادر از سیاست</p> <p>نام زنده‌یاد حاج نادر طالب‌زاده با ساخت و اجرای برنامه‌هایی با منامین سیاسی به‌ویژه سیاست بین‌الملل گره خورده است. او که از منتقدان دائمی سیاست‌های آمریکا بود، ارد بهیشت امسال چشم از جهان فرو بست.</p>
---	---

برای تماشای بخشی از برنامه عصر کیوارکد را اسکن کنید

<p>رویکرد</p> <p>ارائه تحلیل سیاسی؛ چرا و چگونه؟</p> <p>جامعه‌ما مشابه بسیاری از جوامع دیگر با دریایی از اطلاعات متفاوت مواجه است و کافی است با هم میهنی گفت‌وگوی مختصری داشته باشید تا به سرعت، سخن به سیاست و تحلیل برسد. ما ایرانیان علاقه داریم درباره سیاست نظر دهیم شاید به این علت که سیاست را در زندگی خود موثر می‌دانیم و اغلب به علت انباشت اطلاعات اولیه، این تصویر پیش می‌آید که به علم سیاست نیز مسلط هستیم و می‌دانیم کشور ما حتی سایر کشورها باید چه کنند و آینده چه می‌شود. متأسفانه این دیدگاه در متخصصان رشته‌های گوناگون و اشخاصی که مختصر دانشی هم ندارند، همواره به وفور دیده می‌شود. دقیقاً برعکس این پدیده، کسی را</p>	<p>رویکرد</p> <p>ارائه تحلیل سیاسی؛ چرا و چگونه؟</p> <p>جامعه‌ما مشابه بسیاری از جوامع دیگر با دریایی از اطلاعات متفاوت مواجه است و کافی است با هم میهنی گفت‌وگوی مختصری داشته باشید تا به سرعت، سخن به سیاست و تحلیل برسد. ما ایرانیان علاقه داریم درباره سیاست نظر دهیم شاید به این علت که سیاست را در زندگی خود موثر می‌دانیم و اغلب به علت انباشت اطلاعات اولیه، این تصویر پیش می‌آید که به علم سیاست نیز مسلط هستیم و می‌دانیم کشور ما حتی سایر کشورها باید چه کنند و آینده چه می‌شود. متأسفانه این دیدگاه در متخصصان رشته‌های گوناگون و اشخاصی که مختصر دانشی هم ندارند، همواره به وفور دیده می‌شود. دقیقاً برعکس این پدیده، کسی را</p>
---	---

<p>تحلیل</p> <p>برنامه‌های سیاسی از گذشته‌های دور</p> <p>کافی است تاریخچه برنامه‌های سیاسی را مرور کنیم. آن وقت است که خواهیم دید در طول سال‌های اخیر تا چه میزان شاهد رونق تولید برنامه‌های سیاسی بوده‌ایم. در سال‌های دور برنامه «نگاه یک» از شبکه یک سیما روی آنتن می‌رفت که شب‌های پنجشنبه به تحلیل و بررسی اتفاقات سیاسی اختصاص داشت. این برنامه دو دهه روی آنتن بود و مخاطبان خودش را داشت. به مرور در سال‌هایی که گذشت، برنامه‌سازان بیشتر به سمت تولید برنامه‌های سیاسی قدم برداشتند و از زوایایی تازه به موضوعات سیاسی روز پرداختند. همین موضوع باعث شد این جنس برنامه‌ها میان مردم بیشتر مورد توجه قرار بگیرد و با علاقه پیگیری کنند. حتی نسبت به مسائل روز سیاسی هم صاحب تحلیل شوند و خودشان در این حوزه اظهارنظر کنند. همین اقبال عمومی از سوی مردم، باعث شد برنامه‌سازان هم با علاقه‌مندی بیشتری این موضوع را پیگیری کنند و در حال حاضر بخشی از شبکه‌های تلویزیونی بنابه ماموریتی که برای‌شان تعریف شده، برنامه‌های سیاسی پخش کنند و با دعوت از طیف‌های مختلف نظرات متفاوت را انعکاس بدهند.</p>	<p>تحلیل</p> <p>برنامه‌های سیاسی از گذشته‌های دور</p> <p>کافی است تاریخچه برنامه‌های سیاسی را مرور کنیم. آن وقت است که خواهیم دید در طول سال‌های اخیر تا چه میزان شاهد رونق تولید برنامه‌های سیاسی بوده‌ایم. در سال‌های دور برنامه «نگاه یک» از شبکه یک سیما روی آنتن می‌رفت که شب‌های پنجشنبه به تحلیل و بررسی اتفاقات سیاسی اختصاص داشت. این برنامه دو دهه روی آنتن بود و مخاطبان خودش را داشت. به مرور در سال‌هایی که گذشت، برنامه‌سازان بیشتر به سمت تولید برنامه‌های سیاسی قدم برداشتند و از زوایایی تازه به موضوعات سیاسی روز پرداختند. همین موضوع باعث شد این جنس برنامه‌ها میان مردم بیشتر مورد توجه قرار بگیرد و با علاقه پیگیری کنند. حتی نسبت به مسائل روز سیاسی هم صاحب تحلیل شوند و خودشان در این حوزه اظهارنظر کنند. همین اقبال عمومی از سوی مردم، باعث شد برنامه‌سازان هم با علاقه‌مندی بیشتری این موضوع را پیگیری کنند و در حال حاضر بخشی از شبکه‌های تلویزیونی بنابه ماموریتی که برای‌شان تعریف شده، برنامه‌های سیاسی پخش کنند و با دعوت از طیف‌های مختلف نظرات متفاوت را انعکاس بدهند.</p>
--	--

قطعا اتفاقات خوبی می‌افتد. جوهرچی هم درباره تاثیر برنامه‌های سیاسی در انتشار اطلاعات در این حوزه در جامعه و همچنین تاثیر آن بر نگاه و تحلیل مخاطبان نسبت به مسائل سیاسی کشور، منطقه‌ای و جهانی عنوان می‌کند: تلویزیون همچنان مرجع اول

<p>نگاه</p> <p>جهان‌آرای سیاست</p> <p>اگر نگاهی به برنامه‌های سیاسی که تلاش کردند در سال‌های اخیر در محتوا یافرم طرحی نودراندازند، بیاندازیم، یکی از برنامه‌هایی که می‌توانیم به آن اشاره کنیم، «جهان‌آرا» از شبکه افق سیماست. این برنامه که قالب اصلی آن گفت‌وگوست با دعوت از طیف‌های مختلف فکری موضوعات روز کشور را به بحث می‌گذارد. گفت‌وگوهای صریح در این برنامه گاهی چالش‌برانگیز و پرواکتش بوده‌است. برخی منتقدانه به پایین بودن سعه صدر مهمانان برنامه تاختند و گاهی بعضی نحوه پرسشگری مجری برنامه را تند دانستند و به آن نقد کردند. ویدئوهایی از برخی قسمت‌های برجالش این برنامه و همچنین برخی دیگر از برنامه‌های مشابه آن که در شبکه افق پخش می‌شوند در شبکه‌های اجتماعی منتشر شده و همین باعث بیشتر دیده شدن برنامه شده‌است. این برنامه با انتخاب سوره‌های حساس و حضور چهره‌هایی تازه که غالباً کمتر در قالب تلویزیون حضور پیدا کرده و دیده شده‌اند، توانسته است نامش را به عنوان یکی از برنامه‌های سیاسی موثر در سال‌های اخیر سیما در خاطره علاقه‌مندان به این حوزه برجسته کند.</p>	<p>نگاه</p> <p>جهان‌آرای سیاست</p> <p>اگر نگاهی به برنامه‌های سیاسی که تلاش کردند در سال‌های اخیر در محتوا یافرم طرحی نودراندازند، بیاندازیم، یکی از برنامه‌هایی که می‌توانیم به آن اشاره کنیم، «جهان‌آرا» از شبکه افق سیماست. این برنامه که قالب اصلی آن گفت‌وگوست با دعوت از طیف‌های مختلف فکری موضوعات روز کشور را به بحث می‌گذارد. گفت‌وگوهای صریح در این برنامه گاهی چالش‌برانگیز و پرواکتش بوده‌است. برخی منتقدانه به پایین بودن سعه صدر مهمانان برنامه تاختند و گاهی بعضی نحوه پرسشگری مجری برنامه را تند دانستند و به آن نقد کردند. ویدئوهایی از برخی قسمت‌های برجالش این برنامه و همچنین برخی دیگر از برنامه‌های مشابه آن که در شبکه افق پخش می‌شوند در شبکه‌های اجتماعی منتشر شده و همین باعث بیشتر دیده شدن برنامه شده‌است. این برنامه با انتخاب سوره‌های حساس و حضور چهره‌هایی تازه که غالباً کمتر در قالب تلویزیون حضور پیدا کرده و دیده شده‌اند، توانسته است نامش را به عنوان یکی از برنامه‌های سیاسی موثر در سال‌های اخیر سیما در خاطره علاقه‌مندان به این حوزه برجسته کند.</p>
--	--